

LELKÉVÉ VÁLNI EGÉSZEN . . .

(A Fialat Írók II. Konferenciájára.)

I.

Nemcsak sorsod kötötte guzsba
a pribék rend, tenger szegénység, —
de lelked is, költőd, ki újra
s újra mentette volna népét.

Vitéz, — igaz szívű poéta,
te tudnál szólni igazában,
hogy nem futotta kedv, se tréfa,
éltél hazádban is hazátlan,

ahogy az üldözött betyárok,
ma még itt, holnap már amottan,
fejed fölött holló-raj szállott,
farkas szaglászott a nyomodban.

És éppígy Ady, Móricz és Tóth,
s ki életét sem élte itt, vagy
magány rakott tollára béklyót; —
nem lélték otthont álmaiknak

az írók. Metszett szárnyú ének
vergődött ég s föld közt sikoltva,
kiálthatott a süket égnek,
le kellett hullnia a porba.

2.

Pár csont, egy félkoponya, — ennyi
maradt a málló hantú földben,
az idő vasfoga kikezdi

a testet, nem marad időtlen
csupán a nép meleg szerelme,
a népé, mely sírod kibontja,
Vitéz s így rak magára lelve
mauzoleumot porodra.

S hogy nő! hogy tör följebb, magasba!

Ti tudjátok, mekkora mélyből,
s most rátalál a drága dalra,
melyet kiszaggattak kezéből,

s hogy óvja, gyűjti tiszta kincsét,
boldogító ez az örökség,
s de boldog, aki láthat így, nép,
téged, egyetlen örökösét!

Ó ének, felzúgó igazság,
egy nép megszenvedt szomjú álma,
megőrzi lelked fényes arcát
a szív mauzoleumában.

3.

Ötéves Tervek szép füzére,
kibomló, jövőendő valóság!

A Pártba — Ó biztos kezébe
tette legszebb álmát ez ország.

Ki népét talpra állította
az elnyomás forgatagából,

már látja: nő hazája sorsa,
s győzelmi fátkyaként világol
a népek harci menetében; —
szép vágya dús valóra érik
eljutva melegen egészen
a paraszt gyanakvó szívéig.

E nép már nemcsak talpra állt itt!
Kinőve régi önmagából,
míg mással, magával csatázik,
gazdagabb jellemet kovácsol.
Kitágul szíve, szabadabban
hullámszik benne a valóság,
s kiküzdi, kéri szakadatlan
az élet sokféle adóját.

4.

Gergely Mihály és Boda István,
Fekete, Eörsi, — jönnek egyre,
akiket dalra lelkesít már
e föld kitérülő szerelme,

kiket a munkapad, a szántó,
a gondos nép vasízmű karral
emel magasba önmagából,
hogy így is önmagának adja.

Nem vergődik guzsbakötötten
a dal, röpül, — hogy füрге szárnyon
cikázó-rajzó szép örömben
friss fecskéként hazataláljon!

— Nevét nem is tudom, cipész volt,
ültünk a zötyögő vonatban,
és versemből idézve két sort
beszélt, — nem tudta, hogy ki voltam... —
ez az öröm építse végre
a szavakat szép értelemmé,
hogy szívünk tiszta csendülése
már nem a fojtott torkú csendé.

5.

Szívemben előmlő meleg még
az esztergák búgó vidéke,
s titeket is emel egy emlék,
a helytállás egy drága képe.

Hát méltón keljünk most birokra
a napok szárnyaló rajával,
egy pillanatra tornyosodva
álljon meg kristály igazával!

Majd rátekint jelen, jövőndő,
s kristályán át előre nézve
kicsillan már a rengetegből
a szocializmus vidéke...

... De szép e népet elvezetni
okos szavakkal otthonába,
könnyebbik útját megkeresni,
kiürtöse lenni a csatába,
s de szép az élet iramában
lelkévé válni egészen,
el-nem némulva a halállal
hatni, élni örök szívében.

BIHARI SÁNDOR